

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Δ' Νηστειών – Εβρ. 6,13-20 (10/4/2016)

Ελπίδα μας ο Χριστός

«Άγκυρα της ψυχής, ασφαλή και βεβαία, η οποία εισέρχεται μέσα μας όπως εισήλθε ο Χριστός», χαρακτηρίζει ο Απόστολος Παύλος το αίσθημα της ελπίδος που μας χαρίζει η πίστη μας σ' Αυτόν, αγαπητοί μου αδελφοί, όπως μας διδάσκει η σημερινή Αποστολική διήγηση. Ο λόγος περί της ελπίδος έρχεται ως σταγόνα παρηγοριάς και εσωτερικής αναγέννησης σε μια εποχή που παρέχει, δυστυχώς, όλους τους λόγους και τις αφορμές για την επικράτηση της απόγνωσης και της απελπισίας, σ' εκείνους, κυρίως τους ανθρώπους που στέρησαν τον εαυτό τους από την σωτήρια άγκυρα της ζωής τους που είναι ο Χριστός.

Στα προηγούμενα χρόνια, έως και στις μέρες μας, οι μεγαλύτεροι από εμάς, γίναμε μάρτυρες μιας συστηματικής και καλοσχεδιασμένης προσπάθειας αποϊεροποίησης και απογύμνωσης της κοινωνίας μας από τα πνευματικά και ηθικά της ερείσματα. Οι προσπάθειες αυτές στόχευαν πρωτίστως στους τρεις εκείνους χώρους, που διαφύλατταν ζωντανές τις αρχές και τις αξίες, την πίστη και τα ιδανικά με τα οποία γαλουχήθηκαν και μεγαλούργησαν γενιές και γενιές ανθρώπων στον τόπο μας. Πρώτος ήταν η Εκκλησία, κατά της οποίας καταβλήθηκε ύπουλος και υποχθόνιος αγώνας περιθωριοποίησης και απαξίωσης, σύνδεσής της με ό,τι το παλαιό, το ξεπερασμένο και το δήθεν αναχρονιστικό. Επόμενος χώρος ήταν η οικογένεια, η οποία στον τόπο μας προσπαθεί να διατηρήσει ακόμα την συνοχή και την ενότητά της. Ξενόφερτα πρότυπα, άσχετα με την παραδοσιακή της μορφή, έπληξαν τον χαρακτήρα της και αλλοίωσαν το ήθος της, εισάγοντας πρακτικές που αντιστρατεύονται το θέλημα του Θεού. Ο τρίτος χώρος ήταν το σχολείο, που από πεδίο διαμόρφωσης καλών καγαθών προσώπων, διακρινομένων από αρχές και ήθος Ευαγγελικό, μετατράπηκε σε χώρο παραγωγής άβουλων ατόμων, εύχρηστων οργάνων στα χέρια των ανόμων της νέας τάξης πραγμάτων.

Σ' αυτή την κατάσταση βρήκε την πατρίδα μας η οξύτατη οικονομική κρίση των τελευταίων ετών. Με μία Εκκλησία που είναι καλή και αρεστή μόνον όταν επιτελεί κοινωνικό έργο, καλύπτοντας τα κενά του Κράτους, με ένα σχολείο απρόσωπο, δίχως προσανατολισμό, με μία οικογένεια που δεινοπαθεί και κινδυνεύει να καταστραφεί εντελώς. Σε αυτό το πλαίσιο, με τσακισμένη την ψυχολογία, πολλοί συνάνθρωποι μας έχασαν την ελπίδα τους για λύτρωση και έξοδο από την κρίση. Η ανέχεια, η ανεργία, η οικονομική δυσπραγία γέμισαν την καρδιά τους με το θανατερό αίσθημα της απόγνωσης, βούτηξαν

άθελά τους στον ωκεανό της απελπισίας. Δεν υπάρχει άγκυρα ελπίδος γι' αυτούς, για να πιαστούν και ν' αναπνεύσουν τον καθαρό αέρα της αισιοδοξίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία, λοιπόν, ότι η απελπισία είναι ενέργεια διαβολική και αποσκοπεί στο να παραμείνει ο άνθρωπος πνιγμένος στην άβυσσο της απόγνωσης, μη μπορώντας να διεκδικήσει την λύτρωσή του.

Για τον Χριστιανό, όμως, δεν πρέπει η απελπισία. Είναι ένδειξη απιστίας η απόγνωση, απουσία εμπιστοσύνης στο έλεος του Θεού, απόδειξη έλλειψης αγάπης. «Αυτός που αγαπά ελπίζει. Η ελπίδα στο Θεό ποτέ δεν απογοητεύει τον φίλο της και μάλιστα του προσφέρει ησυχία, γαλήνη και νηφαλιότητα. Η απόλυτη πίστη στον εαυτό μας και τις δυνάμεις του εγώ μας δεν επιλύει τα προβλήματα. Κατά τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, η ελπίδα είναι πλούτος, θησαυρός, ανάπαυση, ανακούφιση, θάνατος της απογνώσεως. Η Παναγία είναι η αληθινή μητέρα όλων, η ελπίδα των απελπισμένων. Οι αμαρτωλοί, που ελπίζουν στο έλεος του Θεού, δεν αγχώνονται απελπιστικά, έχουν πολλά παραδείγματα που συνηγορούν με την βέβαιη ελπίδα τους, την μοιχαλίδα, τον άσωτο, τον Ζακχαίο, τον ληστή, τη Μαρία την Αιγυπτία, τον Μωυσή τον Αιθίοπα, τον ιερό Αυγουστίνο και τόσους άλλους ήρωες του Ευαγγελίου και του συνεχιστή του Συναξαριστή. Η ελπίδα στο Θεό καταργεί τα ψυχοφάρμακα»¹.

Ένας άνθρωπος που διώχθηκε όσο λίγοι και υπέστη μαρτύρια και στερήσεις και θάνατο για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και με τους αγώνες του κατάφερε να μετουσιώσει τις ελπίδες των μαύρων για ισότητα, ισονομία και σεβασμό, ο Martin Luther King, είπε κάποτε: «οτιδήποτε έχει γίνει στον κόσμο έχει γίνει από την ελπίδα. Γνωρίζω στα σίγουρα πως απ' τη στιγμή που εξακολουθείς ν' ανασαίνεις, η ελπίδα σου είναι διαθέσιμη. Εσύ κι εγώ είμαστε απλώς άνθρωποι. Δε μπορούμε να δούμε το μέλλον. Αντ' αυτού, σχηματίζουμε μια εικόνα των πιθανοτήτων που μπορούν να τα διαμορφώσουν. Μόνον ο Θεός γνωρίζει πώς θα ξεδιπλωθούν οι ζωές μας. Η ελπίδα είναι η δωρεά Εκείνου (του Θεού) προς εμάς, είναι ένα παράθυρο διά του οποίου μπορούμε να κοιτάζουμε μπροστά. Δεν μπορούμε να ξέρουμε το μέλλον που έχει σχεδιάσει Εκείνος για μας. Εμπιστεύσου Τον, κράτα στην καρδιά σου την ελπίδα κι ακόμα κι όταν βρίσκεσαι μπροστά στο χειρότερο, κάνε ό,τι μπορείς για να προετοιμαστείς για το καλύτερο»².

Αγαπητοί μου, η θεραπεία της απελπισίας είναι ο Χριστός, η ζωή και η οικογένεια της Εκκλησίας μας. Η άγκυρα της ζωής μας είναι ο Χριστός. Την ώρα της δοκιμασίας να μην απελπιζόμαστε, αλλά με ταπεινώση να εμπιστευθούμε στο Θεό τη ζωή μας. *Γενηθήτω το θέλημά Σου*, να λέμε. Εκείνος, με την άπειρη σοφία Του, γνωρίζει

¹ Γέρων Μωυσής Αγιορείτης, «Άγιον Όρος και κόσμος», σελ. 134

² Νικ Βούισιτς, «Ζωή χωρίς όρια», σελ. 63-64

ποιους τρόπους πρέπει να χρησιμοποιήσει, για να μας αγιάσει και να μας λυτρώσει. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.